

Anmeldelse af "No Permanent Address"

Først vil jeg starte med at krybe til korset. Dette er min anden anmeldelse af samme film. Den første anmeldelse er der dog ingen, der kommer til at se – for mit syn på filmen "No Permanent Address" har ændret sig siden første gang, jeg så den.

Jeg ved ikke, hvad jeg havde forventet. Normalt stiger begejstringen for en given klatrefilm direkte proportionalt, med den håndssvedudvikling den forsager. Måske var det derfor, jeg ikke var fuldt ud begejstret i første omgang.

"No Permanent Address" er noget så sjældent som en klatrefilm, der forsøger at inkorporere et sammenhængende handlingsforløb og klatring i en og samme film. Kort fortalt har filmens "hovedperson" Aaron Black forelsket sig i et jomfrueligt klippemassiv i Canada, og hvad gør man, hvis man vil klatre nyfundne klippe – man finder selvfølgelig boremaskinen og et arsenal af børster frem. Men at sætte ruten op er ikke det eneste problem – Aaron føler sig ikke formmæssigt i stand til at klatre de 23 pitches, der ligger imellem ham og et meriterende first ascent, så fysikken må på samme måde som ruten pudses alvorligt af, hvis drømmen skal realiseres. Dette ville i de flestes tilfælde nok føre til evindelige timer i selskab med fedtet epoxy og sundhedsskadelige niveauer af kalkstøv, men Aaron har en anden og mere indbydende løsning. Som bekendt så flyder den billige benzin i USA i stride strømme, og måske derfor beslutter Aaron sig for at lade sit folkevognsrugbrød hoste sig igennem så store mængder af vidunderbrændstoffet som muligt, alt imens han klatrer sig i form på noget af det bedste klippe Amerika og Mexico tilsammen kan tilbyde. Igennem syv måneder i den form for "gym" vi alle ville ønske vi klatrede i til dagligt, følger vi en mand på en mission.

"No Permanent Address" fremstår ved første øjekast lidt rodet. Filmen omhandler alt fra bouldering i Hueco over trad i Yosemite til det omtalte multipitch-boltprojekt i Canada. Det er mange genrer at inkorporere i én film, og som det ofte sker i en pose blandet slik, så falder kvaliteten af de enkelte elementer nemt. Det var dette aspekt, der indledningsvis var årsag til min skepsis overfor filmen. Men at vise de fedeste bouldersekvenser, de vildeste runouts på reb og de mest minimale gearplaceringer, samt være skudt fra de mest radikale vinkler er nok ikke målet med denne film. Aaron og hans venner har alt andet lige kun fornøjelsen ved klatring tilfælles med Chris Sharma og resten af skærmtroldene, og det synes netop at være pointen i denne film. Det er nydelsen, det overvældende scenarium i hvilket klatringen finder sted, samt stemningen på klippen, der bliver portrætteret i denne film og det af en mands klatreliv, der ikke som vanligt ligger milevidt fra vort eget.

Alt i alt må det siges, at "No Permanent Address" er en fin - endog kornet, skildring af en mand, der ikke som vanligt i klatrefilm er gudsbenådet talentfuld grænsende til det demotiverende overlegne. Her er målet og motivationen ikke at sætte nye grænser for hvad, der er menneskeligt muligt, men blot at afsøge og overskride sine egne. Et stemningsbillede af én mands klatreliv er vel den bedste betegnelse. Tempoet i filmen må siges at være grænsende til det slentrende, og afstikkerne er mange. "No Permanent Address" er en hyggelig hjemmevideo, en klatrers personlige dagbog over sit livsmål, som vi andre med udgivelsen har fået mulighed for at få indblik i.

af Rasmus Aamand

Filmen er sponsoreret af [Tielma Production](#)

